Cuma Hutbesi, 06.03.2015

İnandığımız gibi yaşamak

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ

Muhterem Müslümanlar!

Bu haftaki hutbemizde inancımız doğrultusunda hayat sürmenin ve konuşmak yerine, inandıklarımızı yaşamanın ehemmiyeti üzerinde duracağız.

Aziz Kardeşlerim!

Şu söz çok meşhurdur: Kişi inandığı gibi yaşamazsa, bir zaman sonra yaşadığı gibi inanmaya başlar. Her ne kadar bu söz basmakalıp olarak dillerde dolaşsa da, içinde barındırdığı hakikat payı inkâr edilemeyecek kadar büyüktür ve her zaman üzerinde uzunca düşünmeyi hak etmektedir. Gerçekten de insan, inancına uygun bir hayat yaşamadığında, dine olan bağlılığı zayıflıyor ve daha da kötüsü, yaşadığı hayatı da, sanki, olması gereken bir hâl olarak değerlendirmeye başlayabiliyor. Hâlbuki asıl olan bir mü'minin iman ettiği esasları hayatının merkezine alıp hayatını ona göre şekillendirmesidir.

Meselenin bir başka boyutu ise, söylenilen şeylerle amel edilmesidir. Ki, Saf suresinin ilk ayetlerinde buna dikkat çekilmekte ve şöyle buyurulmaktadır:

"Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük gazap gerektiren bir iştir."[1]

Bir Mü'min, Allah'ın varlığını ve birliğini kabul edip, O'nun peygamberlerini, meleklerini, kitaplarını tasdik edendir. Aynı şekilde bir Mü'min, Allah'ın vahiyle bildirdiklerine iman edip, Ahirete kesin inancı olandır. Âlim olan Allah'ın her şeyi bildiğini ve O'nun iradesi olmadan hiçbir şeyin olamayacağına da "âmenna" deyip, bunu kalbi ile doğrulayandır. Ve nihayet Mü'min bütün bu inanç esaslarını imanın merkezi olan kalbi ile tasdik ettikten sonra, kendisini Mâlikü'l-Mülk olan Rabbine teslim edendir. Söyleyen değil, inandığını yaşayandır.

Aziz Mü'minler!

Allah'a iman etmek ve O'na teslim olmak, buyruğunu baş tacı etmek demektir. Her şeyden çok Allah'ın emirlerine öncelik tanımak ve O'nu hayatın merkezine alıp, yaşantıyı yine Allah'ın çizdiği doğrultuda değerli kılmaktır. Hakiki bir iman bunu gerekli kılmaktadır.

İman amellerle tezahür eder. Gerçi inancımızda ameller imanın bir parçası değildir. Fakat inanmanın gerek ve neticesi olan amelleri işlememek –Allah korusun- imanın zayıflamasına sebep olabilir.

Müslüman inandım demekle yetinmemeli, imanın gerekleri olan güzel amelleri hayatına yansıtmalı, sözünün ve inancının eri olmalıdır. Aksi takdirde **"Ey inananlar, ne diye yapmayacağınız şeyleri söylersiniz?"[2]** ayetinin muhatabı olur ve Cenab-ı Hakk'ın karşısında mesul duruma düşeriz. Zira söyleyip, konuşup, tartışıp da hiç bir amelde bulunmamak Allah'ın gazabına yol açar.

Muhterem Cemaat!

Burada dikkat edilmesi gereken önemli bir husus vardır. O da şudur: Amel eksikliğimiz, iman borcumuz olan amellerimizi hafife alma veya onları kabullenmeme cihetinden olmamalıdır. Dolayısıyla nefsine yenik düştüğü için amelde eksikliği olan, fakat yerine getiremediği o görevlerin Allah'ın emirleri olduğunu kabul eden ve bunları ciddiye alan kişiyi dinin dışına atmak mümkün değildir. Lakin aynı yargıyı, dini emirleri hafife aldığı veya onları dinî buyruklar olarak kabul etmediği için ihmal eden kişiye teşmil edemeyiz. Dini basite alan veya ilahî emirleri keyfi olarak farklı değerlendirenler dini inkâr edenlerle benzer duruma düşerler.

Yüce Rabbimiz bizleri, dinini her şeyden çok önemseyen, onu hayatın mihveri kılan, hakiki imana sahip, daima hayırlı işler peşinde koşan samimi kullarından eylesin! Amin.

İRŞAD BAŞKANLIĞI | IGMG

[1] Saf suresi, 61:2-3

[2] Saf suresi, 61:2

Sermon du Vendredi, 06.03.2015

Vivre selon notre croyance

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ

Chers Musulmans !

Dans notre sermon de cette semaine, nous allons nous arrêter sur l'importance de vivre selon notre croyance et sur l'importance de vivre notre foi plutôt que d'en parler.

Mes Chers Frères !

L'expression suivante est très connue : « Si une personne ne vit pas selon sa croyance, elle finira tôt ou tard par croire selon la vie qu'elle mène ». Bien que cette expression soit répandue comme un cliché, la part de vérité qu'elle abrite en elle est si grande qu'on ne peut pas la négliger, et elle mérite constamment d'être longuement méditée. Il est vrai que, quand l'homme ne vit pas de manière conforme à sa croyance, son attachement à la religion s'affaiblit et pire encore, il peut commencer à considérer sa façon de vivre, comme une situation normale. Alors que, à la base, le croyant devrait placer les principes auxquels il croit au centre de sa vie et orienter sa façon de vivre selon ces principes.

Une autre dimension concernant ce sujet, est le fait d'appliquer ce que l'on dit. Comme il nous est demandé dans les premiers versets de la sourate As-Saff :

« O croyants ! Pourquoi dites-vous ce que vous n'avez pas l'intention de faire ? C'est une grande abomination auprès d'Allah que de dire ce que vous ne faites pas. »[3]

Le *Mu'min*, c'est-à-dire le croyant, c'est celui qui accepte l'existence et l'unicité d'Allah -Swt-, et qui reconnait Ses prophètes, Ses anges et Ses livres. De même, le *Mu'min* c'est celui qui croit à ce qu'Allah a révélé, et qui croit fortement à l'au-delà. Le savant est celui qui croit et qui accepte qu'Allah -Swt- connait chaque chose, et qui approuve avec son cœur que rien ne peut se passer sans Sa volonté. Pour terminer, le *Mu'min* et celui qui, après avoir approuvé tous ces fondements dogmatiques avec son cœur qui est le centre de la foi, se remet à son Seigneur qui est le Malikul-mulk, c'est-à-dire Le Propriétaire de toute chose. Le *Mu'min* c'est celui qui vit selon sa croyance, et non pas celui qui ne fait que parler.

Cher Croyant !

Croire en Dieu et se rendre à Lui, c'est accepter Ses ordres. C'est aussi donner la priorité aux ordres d'Allah avant toute chose. C'est aussi donner place à Allah -Le Tout Puissant- au centre de notre vie et ne donner de la valeur qu'à une vie qui est vécue selon la ligne tracée par Allah -Le Tout Puissant-. Une foi authentique nécessite cela.

La foi se manifeste par les actes, bien que selon notre croyance, les actes ne sont pas une partie de la foi. Mais, ne pas accomplir les actes qui sont le résultat et la nécessité de la foi, peut conduire à l'affaiblissement de celle-ci, que Dieu nous en préserve.

Le musulman ne doit pas se contenter de dire j'ai cru, il doit refléter dans sa vie les bonnes actions qui sont la nécessité de la croyance, il doit être un homme de parole et de foi. Sinon il serait l'interlocuteur du verset **« Ô croyants ! Pourquoi dites-vous ce que vous n'avez pas l'intention de faire »**[4] et serait responsable de cette situation face à Allah -Azze we Djel-. En effet, parler, discuter, débattre et ne réaliser aucune action conduit à la colère d'Allah -soubhanahu wa ta'ala-

Chers Fidèles !

Voici un point important à prendre en considération. Notre manque de bonnes actions ne doit pas être dû au fait que l'on prend à la légère ou que l'on n'accepte pas le besoin de ces bonnes actions. Car celles-ci sont la nécessité de notre foi. Ainsi, il n'est pas possible de placer en dehors de la religion celui qui, parce qu'il est vaincu par son nefs, a des manques dans ses pratiques, mais reconnaît que ce sont des devoirs envers Allah et les prend au sérieux. Cependant, nous ne pouvons avoir le même jugement envers celui qui néglige ces devoirs en les prenant à la légère ou en ne les acceptant pas comme étant des devoirs religieux. Ceux qui prennent la religion à la légère ou qui donnent une valeur différente aux ordres divins selon leurs désirs, ressemblent à ceux qui renient la religion.

Qu'Allah fasse que nous soyons de ceux qui donnent la plus grande importance à la religion, de ceux qui prennent la religion comme centre de la vie, qu'Il fasse que nous soyons des serviteurs sincères qui courent toujours derrière les bonnes œuvres et qui ont la vraie foi !

Amin

İRŞAD BAŞKANLIĞI | IGMG

[3] Sourate Le Rang, 61:2-3

[4] Sourate Le Rang, 61:2